

# 1

พวกเขาพบเซท ฮับบาร์ดในที่ที่เจ้าตัวบอกว่าจะอยู่ แต่ไม่ใช่ในสภาพที่ควรเป็น ร่างของเขาห้อยอยู่ที่ปลายเชือกสูงจากพื้นดินหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร และแกว่งตัวน้อยๆ กลางสายลม อากาศแปรปรวนส่งผลให้เซทเปียกโชก ไปทั้งตัวตอนที่มีคนไปพบเขา แต่นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญ บางคนตั้งข้อสังเกตว่า ไม่มีโคลนเปื้อนร่องเท้า ขณะเดียวกันได้ร่างเขาก็ไม่พบรอยเท้าปรากฏอยู่ นั่นหมายความว่าเขาน่าจะแขวนคอและเสียชีวิตตอนที่ฝนเริ่มตก แต่มันจะสำคัญอะไรล่ะ สุดท้ายแล้วมันก็ไม่สำคัญสักนิด

การแขวนคอตายบนต้นไม้ไม่ใช่เรื่องง่าย เห็นได้ชัดว่าเซทใคร่ครวญ อย่างรอบคอบทุกแง่มุม เชือกมนิลาเส้นนั้นเป็นเชือกพันจากป่านศรนารายณ์ แท้ๆ ซึ่งเก่าและแข็งแรงพอจะรับน้ำหนักเจ็ดสิบสองกิโลกรัมที่ซึ่งได้จาก ตอนไปพบหมอเมื่อเดือนก่อนได้สบายมาก ต่อมาลูกจ้างคนหนึ่งในโรงงานของ เซทให้การว่า เมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อนเห็นเจ้านายตัดเชือกที่พันอยู่รอบแกนไป สิบห้าเมตร ก่อนนำมาใช้ก่อเหตุที่น่าสะเทือนใจ ปลายเชือกด้านหนึ่งถูกพัน หลายทบบนกิ่งล่างของต้นไม้แล้วผูกเป็นเงื่อนอย่างลวกๆ แต่ดูแน่นหนาดี ปลายเชือกอีกด้านคล้องบนกิ่งสูงขึ้นไป ขดเป็นวงเส้นรอบวงประมาณครึ่งเมตร และอยู่สูงจากพื้นดินหกเมตรพอดี ความยาวเชือกเกือบสามเมตร ลื่นสุดตรงปม ที่ผูกเป็นวงแขวนคอ เซทน่าจะใช้เวลาผูกเงื่อนอยู่นานพอๆ ลักษณะของบ่วง

เป็นอย่างที่ควรจะเป็น พันสิบสามทบก่อนผูกเป็นเงื่อนที่ไม่มีวันคลายตัว หลุดออกเมื่อรับน้ำหนัก ซึ่งจะทำให้คอหักอย่างแน่นอน เขาจะถึงแก่ความตายเร็วขึ้นและไม่เจ็บปวดทรมานมากนัก เห็นได้ชัดว่าเซททำการบ้านมาอย่างดี เพราะเท่าที่เห็นไม่ปรากฏร่องรอยของการดิ้นรนหรือทุกข์ทรมานแต่อย่างใด

บันไดพับสูงหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตรถูกเตะไปด้านข้างและล้มอยู่ใกล้ๆ เซทเลือกต้นไม้ต้นนี้แล้วโยนเชือกขึ้นไปผูก ก่อนปีนบันไดขึ้นไปจับบ่วงคล้องรอบคอ พอทุกอย่างเข้าที่จึงถีบบันไดและทิ้งตัวลงมา มือทั้งสองข้างห้อยอยู่ข้างกระเป๋ากางเกง

ตอนเท้าหลุดจากบันไดที่มั่นคงปลอดภัย เขาจะหยุดซึ่งใจหรือลึกลับกวบบ้างไหม มือสองข้างจะตะกายคว้าเชือกเหนือศีรษะและดินรนสุดฤทธิ์จนยอมแพ้หรือเปล่า เรื่องนั้นไม่มีใครรู้ แต่ดูแล้วไม่น่าใช่ หลักฐานที่พบในภายหลังจะเปิดเผยให้รู้ว่าเซทมีความตั้งใจแน่วแน่ที่จะทำเช่นนั้น

เซทใส่สูทชุดหูเพื่อโอกาสนี้โดยเฉพาะ มันคือสูทผ้าขนสัตว์ผสมใยสังเคราะห์ที่เหนือหน้าสีเทาเข้มที่เขามักจะใส่ไปงานศพในยามที่อากาศเย็นกว่านี้ เขามีสูทแบบนี้แค่สามชุด การแขวนคอตายโดยทั่วไปจะทำให้ร่างกายยืดตัว ขากางเกงของเซทจึงเต่ออยู่ที่ตาตุ่มและเลื่อนอกก็เลิกลื่นไปถึงเอว รองเท้าวิ่งทึบสีดำขัดเงาแวบไม่มีที่ติ เนกไทสีน้ำเงินผูกเป็นยมเรียบร้อย เว้นแต่เสื้อเชิ้ตสีขาวเปื้อนเลือดที่ซึมออกมาจากเชือก ไม่กี่ชั่วโมงต่อมาทุกคนก็ได้อีกว่าก่อนตายเซท ฮับบาร์ดไปร่วมพิธีมิสซาตอน 11.00 น. ที่โบสถ์ใกล้ๆ เขาพูดคุยกับคนรู้จัก เย้าแหย่กับบาทหลวงผู้ช่วย หย่อนเงินทำบุญใส่ถาดรับบริจาค และยิ้มแย้มแจ่มใสพอควร คนส่วนใหญ่รู้ว่าเซทกำลังต่อสู้กับมะเร็งปอด แต่ไม่มีใครรู้เรื่องที่หมอบอกว่าเจ้าตัวจะอยู่ได้อีกไม่นาน หลายครั้งที่สมาชิกโบสถ์ช่วยกันสวดภาวนาให้เซท แม้ว่าเขาจะมีมลทินจากการหย่าร้างถึงสองครั้ง และไม่ใช่ชาวคริสต์เยนที่ประพฤติดชอบมาโดยตลอด

ซ้ำร้ายเขายังฆ่าตัวตายอีก

เซทจบชีวิตที่ใต้ต้นซิคามอร์ซึ่งเขาและครอบครัวเป็นเจ้าของมานานหลายปี ที่ดินบริเวณนี้อุดมด้วยไม้เนื้อแข็งมีค่าซึ่งเซทเอาไปจำนองครั้งแล้ว

ครึ่งเล่าจนร่ำรวย ในยุค 1930 พ่อของเซทได้ที่ดินผืนนี้มาด้วยวิธีการที่น่าเคลงใจ ในเวลาต่อมาอดีตภรรยาทั้งสองคนของเซทพยายามจะช่วงชิงที่ดินผืนนี้ระหว่างการหย่าร้าง แต่เขาก็รักษามันไว้ได้โดยแลกกับสมบัติอื่นทั้งหมด

บุคคลที่พบศพคนแรกคือแคลวิน บ็อกส์ ลูกจ้างซึ่งเป็นกรรมกรในไร่ ที่ทำงานให้เซทมานานหลายปี เข้ารู้วันอาทิตย์แคลวินได้รับโทรศัพท์จากเจ้านายสั่งว่าไปพบฉันที่สะพานตอนบ่ายสอง เจ้าตัวไม่ได้ชี้แจงอะไรและแคลวินก็ไม่เชื่อนางซัก ถ้าคุณฮับบาร์ดสั่งให้ไปพบที่ไหนสักแห่งเวลานั้นเขาก็ต้องไป ตอนกำลังจะออกเดินทางลูกชายอายุสิบขวบของแคลวินขอตามไปด้วย และเขาก็ตกลงแม้ในใจจะอยากค้าน สองพ่อลูกพากันขึ้นรถและขับไปตามถนนโรยกรวดคดเคี้ยวผ่านที่ดินของตระกูลฮับบาร์ดยาวหลายกิโลเมตรแน่นอนว่าขณะที่ขับรถ แคลวินก็คิดว่าเจ้านายอยากพบด้วยเรื่องอะไร เขาก็ไม่ออกว่าเคยถูกเจ้านายเรียกตัวไปที่ไหนตอนบ่ายวันอาทิตย์หรือเปล่า เขารู้ว่าเจ้านายป่วย ทั้งยังมีข่าวลือว่าอีกฝ่ายใกล้ตายเต็มที แต่คุณฮับบาร์ดปิดปากเงียบในเรื่องนี้ เช่นเดียวกับทุกๆ เรื่อง

สะพานซึ่งเป็นจุดนัดพบเป็นเพียงยกพื้นไม้ข้ามลำธารสายแคบๆ ไร้ชื่อ เนืองแน่นด้วยเถาเถาและเถาเถาตอตะโกนที่ทอดยอดพันกัน คุณฮับบาร์ดคิดจะสร้างอุโมงค์ระบายน้ำคอนกรีตตรงจุดนี้อยู่หลายเดือน แต่สุขภาพที่ย่ำแย่ทำให้เขาเปลี่ยนใจ แถวสะพานมีกระท่อมผู้พิงสองหลังท่ามกลางพุ่มไม้รกเรือบอกว่าครั้งหนึ่งเคยมีผู้คนอยู่อาศัยแถวนั้น

รถคาดีลแลครุ่นล่าสุดของคุณฮับบาร์ดจอดอยู่ใกล้สะพาน ทั้งประตูด้านคนขับและฝากระโปรงท้ายเปิดทิ้งไว้ แคลวินจอดต่อท้ายรถคันนั้นมองพลานึกเฉยใจว่าน่าจะมีบางอย่างผิดปกติ ขณะนี้ฝนเทลงมาไม่หยุดลมก็พัดแรงขึ้น ไม่มีเหตุผลที่คุณฮับบาร์ดจะเปิดประตูและฝากระโปรงรถทิ้งไว้แบบนี้ แคลวินบอกให้ลูกชายรออยู่ในรถกระบะแล้วออกเดินวนรอบรถเจ้านายช้าๆ โดยไม่ต้องทำอะไร ไม่มีวีแววของเจ้านาย แคลวินสวดหายใจลึกปาดหยดน้ำบนใบหน้าแล้วกวาดตามองรอบบริเวณ ถัดจากที่โล่งราวหนึ่งร้อยเมตร เขาเห็นร่างหนึ่งห้อยลงมาจากต้นไม้ จึงกลับไปรถกระบะเพื่อกำชับ

ลูกชายให้อยู่ในรถและล็อกประตูซะ แต่สายไปเสียแล้ว เด็กชายกำลังเบิ่งตา  
จ้องมองต้นซีคามอร์ที่อยู่ไกลออกไป

“อยู่นี่นะ” แคลวินส่งเสียงเข้มงวด “ห้ามลงจากรถเด็ดขาด”

“ครับ พ่อ”

แคลวินออกเดินช้าๆ รองเท้าบูตลื่นปราดบนพื้นโคลน เขาพยายาม  
สงบสติอารมณ์ จะรีบร้อนไปทำไม ยิ่งเดินเข้าใกล้ทุกอย่างก็ยิ่งชัดขึ้น ผู้ชาย  
ใส่สูทสีเข้มที่ปลายเชือกตายสนิท ในที่สุดแคลวินก็จำชายผู้นั้นได้ แล้วจึงเห็น  
บันไดพับ เขาไม่แต่ต้องอะไรทั้งลิ้นระหว่างมองสถานที่เกิดเหตุพร้อมกับ  
ลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว จากนั้นถอยกลับไปทิ้งรถกระบะ

ขณะนี้คือเดือนตุลาคมปี 1988 ในชนบทของรัฐมิสซิสซิปปีมีโทรศัพท์  
ในรถยนต์ใช้กันแล้ว หลังจากคุณฮับบาร์ดเคย์ยันเคย์ยอ แคลวินจึงติดตั้ง  
โทรศัพท์ไว้ในรถกระบะ เขาโทรไปที่สำนักงานนายอำเภอฟอร์ดเคาน์ตี แจ้งเหตุ  
สั้นๆ แล้วรอ แคลวินทอดตามองผ่านกระจกหน้ารถ มีเครื่องทำความร้อนและ  
มีเสียงเพลงของเมอร์ล แฮกการ์ดจากวิทยุช่วยปลอบใจ เขาเคาะนิ้วตามจังหวะ  
ที่บีตนำฝนโดยไม่สนใจลูกชาย พลันรู้ตัวที่กำลังร้องไห้ ส่วนเด็กชายนั้นกลัว  
เกินกว่าจะประกาศพูด

หลังจากนั้นครึ่งชั่วโมงผู้ช่วยนายอำเภอสองคนก็นั่งรถมาถึง รถ  
พยาบาลมาถึงพร้อมเจ้าหน้าที่สามคน สองคนในสามคนกำลังใส่เสื้อกันฝน  
ทุกคนต่างเข้มนมองต้นซีคามอร์เก่าแก่จากตรงถนนโรยกรวด หลังจาก  
เพ่งสายตาดูอยู่ชั่วอึดใจหนึ่ง ทุกคนก็เห็นชัดว่ามีร่างของชายผู้หนึ่งห้อยลงมา  
จากต้นไม้ แคลวินบอกทุกอย่างที่ตนรู้ ผู้ช่วยนายอำเภอทั้งสองจึงตัดสินใจ  
ดำเนินการประหนึ่งมีผู้ก่อเหตุอาชญากรรม และไม่ให้เจ้าหน้าที่รถพยาบาล  
เข้าไปใกล้จุดเกิดเหตุ ผู้ช่วยนายอำเภออีกคนมาถึง จากนั้นอีกคนก็ตามมา  
สมทบ พวกเขาตรวจค้นภายในรถของผู้ตายแต่ไม่พบอะไรที่เป็นประโยชน์  
จากนั้นก็ถ่ายรูปและบันทึกภาพวิดีโอขณะที่เซทห้อยต้องแต่ง ตาปิดสนิท  
ศีรษะบิดไปทางขวาอย่างผิดปกติ กลุ่มผู้ช่วยนายอำเภอพิจารณารอยเท้ารอบ  
ต้นซีคามอร์ แต่ไม่พบหลักฐานที่แสดงว่ามีคนอื่นอยู่แถวนั้น

ผู้ช่วยนายอำเภอคนหนึ่งพาเคลวินไปที่บ้านของคุณฮับบาร์ดซึ่งอยู่ห่างจากจุดนั้นประมาณห้ากิโลเมตร โดยมีลูกชายที่ยังคงไม่พูดไม่จา นั่งไปด้วยบนเบาะหลัง ประตูบ้านเปิดทิ้งไว้ พวกเขาพบข้อความสั้นๆ บนกระดานบันทึกสีเหลืองแผ่นหนึ่ง เขียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่อย่างบรรจงว่าเคลวิน ช่วยแจ้งเจ้าหน้าที่ด้วยว่าฉันฆ่าตัวตายเอง ไม่มีคนอื่นเกี่ยวข้อง ฉันเขียนสิ่งนี้เพื่อแจ้งและการฝังศพไว้แล้วบนกระดานอีกแผ่น ห้ามชั้นสุตรศพฉันเด็ดขาด! เอส.เอส. พร้อมลงวันที่วันเดียวกันนั้น นั่นคือวันอาทิตย์ที่ 2 ตุลาคม 1988

สุดท้ายผู้ช่วยนายอำเภอก็ปล่อยตัวเคลวิน เขารีบพาลูกชายกลับบ้าน เด็กชายโผล่เข้าหาอ้อมกอดของแม่โดยไม่พูดอะไรเลยตลอดวัน

ออกซี วอลส์คือนายอำเภอผิวดำหนึ่งในสองคนของรัฐมิสซิสซิปปี อีกคนเพิ่งได้รับเลือกในแคนติบริเวนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำซึ่งประชากรเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์เป็นคนผิวดำ ขณะที่ประชากรในพอร์ตแคนตีมีคนผิวขาวอยู่เจ็ดสิบสี่เปอร์เซ็นต์ แต่ออกซีก็ได้รับเลือก และชนะอีกสมัยด้วยคะแนนที่ทิ้งห่างอย่างมาก คนผิวดำรักใคร่เทิดทูนเขาเพราะเป็นพวกเดียวกัน ส่วนคนผิวขาวเคารพนับถือเพราะเขาเป็นตำรวจที่เคร่งครัด และเป็นอดีตนักอเมริกันฟุตบอลดาวเด่นของโรงเรียนมัธยมปลายแคลนตัน ในพื้นที่ตอนใต้ของประเทศอเมริกันฟุตบอลสำคัญยิ่งกว่าเพื่อชาติ

ออกซีได้รับโทรศัพท์ขณะเดินออกจากโบสถ์พร้อมภรรยาและลูกสี่คน เขามาถึงสะพานในชุดสูท ไม่พกปืนหรือแม้แต่ตราประจำตัว แต่มีรองเท้าบู๊ตเก่าๆ หนึ่งคู่ในกระเป๋าท้ายรถ ผู้ช่วยนายอำเภอสองคนทางร่วมพาเขาเดินย่านโคลนไปที่ตันชิคามอร์ ขณะนี้ร่างของเซทเปียกโซทังตัว น้ำหยดจากปลายรองเท้า คาง ใบหู ปลายนิ้ว และรอยพับที่ขาแกง ออกซีหยุดอยู่ไม่ห่างจากรองเท้าของผู้ตาย ชูมือขึ้นสูงขณะแหงนมองใบหน้าซีดขาวน่าสลดใจของชายที่เคยพบหน้ากันเพียงสองครั้ง

เรื่องนี้มีประวัติความเป็นมา เมื่อปี 1983 สมัยที่ออสซี่ลงสมัครชิงตำแหน่งนายอำเภอครั้งแรก เขาเจอคู่แข่งสามคนที่เป็นคนผิวขาว ทว่าเขามีเงินไม่มากนัก แต่แล้วเขาก็ได้รับโทรศัพท์จากเซท ฮับบาร์ดซึ่งถือเป็นคนแปลกหน้า ออสซี่ได้รู้ในเวลาต่อมาว่าอีกฝ่ายไม่ชอบทำตัวเด่นดัง เซทอาศัยอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของพอร์ตเคาน์ตี ติดเส้นแบ่งเขตไทเลอร์เคาน์ตี เจ้าตัวบอกว่าทำธุรกิจค้าซุงและไม้ เป็นเจ้าของโรงเลื่อยเล็กๆ ในรัฐอลาบามา มีโรงงานหลายแห่ง นับว่าเป็นคนที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดทีเดียว เซทเสนอจะให้เงินสนับสนุนการหาเสียงของออสซี่ แต่มีข้อแม้ว่าเขาจะต้องรับเป็นเงินสดจำนวนสองหมื่นห้าพันดอลลาร์ เซท ฮับบาร์ดเปิดกล่องให้ออสซี่เห็นเงินก้อนนั้นในห้องทำงานที่ปิดล็อก ออสซี่ชี้แจงว่าจำเป็นต้องรายงานเรื่องเงินแต่อีกฝ่ายยืนยันว่าไม่ต้องการให้รายงานเรื่องเงินบริจาค และเจ้าตัวประสงค์จะบริจาคเป็นเงินสด ไม่อย่างนั้นก็ไม่ตกลง

“คุณต้องการอะไรเป็นการตอบแทน” ออสซี่ถาม

“ผมอยากให้คุณชนะ ไม่มีอะไรมากกว่านั้น” เซทตอบ

“ผมไม่แน่ใจกับเรื่องนั้นเท่าไร”

“คุณคิดว่าคู่แข่งของคุณรับเงินใต้โต๊ะหรือเปล่า”

“อาจจะ”

“มันแพงอยู่แล้ว อย่าโง่ไปหน่อยเลย”

ออสซี่รับเงินจำนวนนั้นและทุ่มเทหาเสียงอย่างหนักจนแข่งหน้าคู่แข่งในการเลือกตั้งทั่วไป หลังจากนั้นเขาแวะไปหาเซทที่ทำงานสองครั้งเพื่อจะทักทายและขอบคุณ แต่อีกฝ่ายไม่เคยอยู่สักครั้งและไม่เคยโทรกลับมาหาเขาด้วย ออสซี่แอบสืบข้อมูลเกี่ยวกับเซทเงิบๆ แต่แทบจะไม่รู้อะไรเลย มีข่าวลือว่าเซททำเงินได้เป็นกอบเป็นกำจากธุรกิจเฟอร์นิเจอร์ แต่ไม่มีใครรู้ความจริงแน่ชัด ชายคนนั้นเป็นเจ้าของที่ดินห้วยไร่ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านเท่าไร เจ้าตัวไม่เคยใช้บริการของธนาคาร สำนักงานกฎหมาย หรือบริษัทประกันท้องถิ่น และไปโบสถ์บ้างเป็นครั้งคราว

สี่ปีหลังจากนั้นออซซีเผชิญกับคู่แข่งที่ไม่น่ากลัวเท่าไร แต่เซทก็ยังอยากพบเขาเพื่อเสนอเงินบริจาคอยู่ดี เขาได้รับเงินสองหมื่นห้าพันดอลลาร์อีกครั้ง และเซทก็หายหน้าหายตาไปอีกตามเคย จนกระทั่งลาโลกไปโดยแขวนคอตัวเองและกำลังเปียกชุ่มด้วยน้ำฝน

ในที่สุดพินน์ พลันเกตต์ เจ้าหน้าที่ชันสูตรศพประจำเคาน์ตีก็มาถึง และประกาศการตายของเซทอย่างเป็นทางการ

“เอาเขาลงมาเถอะ” ออซซีบอก ปมเชือกจึงถูกแก้ออก พอเชือกหย่อนร่างของเซทก็ค่อยๆ ลดต่ำลงมา เจ้าหน้าที่จับเขานอนบนเปลหามแล้วคลุมร่างด้วยผ้าห่มรักษาอุณหภูมิ เจ้าหน้าที่ชายสี่คนหามเขาไปที่รถพยาบาล ออซซีเดินตามขบวนเล็กๆ ไปด้วยความสับสนงงงวยพอกันกับคนอื่น

ออซซีปฏิบัติหน้าที่มาเป็นปีที่ห้าแล้ว ทั้งยังเคยเห็นศพมาไม่น้อยทั้งจากอุบัติเหตุและรชชน มีสองสามรายถูกฆ่า และมีบางคนที่มาตัวตาย แต่ไม่ใช่ว่าจิตใจเขาจะด้านชาหรือเมื่อกับการเห็นเรื่องพวกนี้ เขาเป็นคนโทรไปแจ้งพ่อแม่หรือคู่ครองของผู้ตายตอนกลางดึก และกลัวมาตลอดว่าต้องทำแบบนี้ต่อไป

โถ เซท แล้วผมควรจะโทรไปแจ้งใครกันล่ะ ออซซีรู้ว่าเซทเป็นหม้าย แต่ไม่รู้ว่าจะจ้างคนใหม่หรือเปล่า เขาไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับครอบครัวของผู้ตาย เซทอายุประมาณเจ็ดสิบ ถ้าเจ้าตัวมีลูก อีกฝ่ายก็คงโตเป็นหนุ่มเป็นสาวกันหมดแล้ว แล้วลูกๆ ของเขาอยู่ที่ไหนกันนะ

เอาเถอะ อีกไม่นานคงได้รู้ ระหว่างขับรถนำหน้ารถพยาบาลสู่เมืองแคลนตัน ออซซีโทรหาคนที่น่าจะรู้ข้อมูลเกี่ยวกับเซท ฮับบาร์ด

เจค บริแกนซ์เฟ่งมองตัวเลขสีแดงสว่างจ้าบนนาฬิกาปลุกดิจิตอล เขาเอื้อมมือไปกดปุ่มเมื่อมันบอกเวลา 05.29 น. แล้วเหวี่ยงเท้าลงจากเตียง คาร์ลา พลิกตัวจากด้านหนึ่งไปอีกด้านพลงซุกตัวลึกเข้าไปใต้ผ้าห่ม เจคตบกันเธอเบาๆ พร้อมกับกล่าวอรุณสวัสดิ์ แต่ไม่มีเสียงตอบ วันนี้คือวันจันทร์ เป็นวันทำงาน คาร์ลาจะนอนต่ออีกหนึ่งชั่วโมงก่อนลนลานลุกจากเตียงแล้วรีบขับรถไปโรงเรียนพร้อมอันนา เมื่อถึงฤดูร้อนคาร์ลาจะนอนตื่นสายยิ่งกว่านี้ ชีวิตแต่ละวันของเธอวนอยู่กับหน้าที่ของผู้หญิงและสนองความต้องการของอันนา แต่กิจวัตรของเจคแทบไม่เคยเปลี่ยน เขาตื่นนอนตอน 05.30 น. ไปถึงร้านกาแฟ 06.00 น. และเข้าสำนักงานก่อน 07.00 น. น้อยคนนักที่จะรับมือกับเวลาในยามเช้าแบบเจค บริแกนซ์ แต่เมื่ออายุล่วงมาถึงสามสิบห้าปีและอยู่ในวัยหนุ่มฉกรรจ์ เขามักจะถามตัวเองบ่อยๆ ว่าเพราะอะไรเขาถึงตื่นเช้ามากขนาดนี้ และเพราะอะไรเขาถึงเคยขี้ขลาดให้ตัวเองไปถึงสำนักงานก่อนหนายคนอื่นๆ ในแคลนตัน

คำตอบที่เคยแจ่มชัดกลับเลื่อนรางลงทุกที ความฝันอยากจะเป็นนายที่เก่งกาจสมัยเรียนกฎหมายไม่เคยลดน้อยลง ความจริงเขายังมุ่งมั่นเหมือนที่เป็นมาตลอด มันคือความเป็นจริงที่รบกวนจิตใจเขาอยู่ทุกที่ทุกวัน เขาทำงานมาแล้วสิบปี แต่สำนักงานของเขากียังวนเวียนทำแต่เรื่องพินัยกรรม เอกสาร

กรรมสิทธิ์ และข้อพิพาทระหว่างคู่สัญญาที่ไม่สลักสำคัญ ไม่มีคดีอาชญากรรม  
แจ้งๆ หรือคดีอาชญากรรมที่เข้าทำเลยสักคดี

โอกาสในการสร้างชื่อเสียงมาแล้วก็ลอยผ่านไป ผ่านมาสามปีแล้ว  
นับจากที่คาร์ล ลี เฮลีย์ถูกตัดสินให้พ้นผิด บางครั้งเจคก็กลัวว่าจุดสูงสุดในชีวิตคงผ่านเลยไปแล้ว แต่เขาสลัดความขឹងใจนั้นทิ้งไปเช่นเดียวกับ  
ทุกครั้ง พลางเตือนตัวเองว่าเขาเพิ่งอายุสามสิบห้าเท่านั้นเอง เขาคือนักสู้ที่มี  
คดีเด็ดๆ รออยู่

ไม่มีหมาโผล่ออกมาเพราะหมาของพวกเขาตายไปแล้ว แมกซ์ตาย  
ในกองเพลิงที่เผาผลาญทำลายบ้านสโตร์วิกตอเรียนแสนสวยของครอบครัว  
บ้านที่ซื้อได้ด้วยเงินกู้จำนวนมหาศาลบนถนนอดัมส์เมื่อสามปีก่อน พวกเขา  
คู่รักซ์แคลนจุดไฟเผาบ้านหลังนั้นขณะที่การพิจารณาตัดสินเฮลีย์เมื่อเดือน  
กรกฎาคมปี 1985 กำลังดุเดือด ที่แรกคนพวกนั้นเผาไม้กางเขนบนสนาม  
หน้าบ้านเจค ต่อมาก็พยายามวางระเบิดบ้าน เจคส่งคาร์ลากับฮันนาไปอยู่ที่อื่น  
ซึ่งนับเป็นการตัดสินใจที่ฉลาด หลังจากที่ถูกกลุ่มคู่รักซ์แคลนพยายามลอบฆ่า  
เขาอยู่หนึ่งเดือนเต็ม สุดท้ายพวกมันก็เผาบ้านวอดทั้งหลังเป็นเหตุให้เขาต้อง  
แกลงปิดคดีในชุดสูทที่ซอเยิมมาใส่

การหาหมาตัวใหม่มาเลี้ยงดูจะทำร้ายจิตใจพวกเขามากเกินกว่าจะ  
เอ่ยถึง พวกเขาเคยคุยกันแบบอ้อมๆ สองสามครั้งก่อนเปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่น  
ฮันนาอยากได้หมามาเลี้ยงสักตัว ในฐานะที่แกเป็นลูกคนเดียวก็พอเข้าใจได้  
แกมักจะบ่นให้ได้ยินบ่อยๆ ว่าเมื่อที่จะต้องเล่นคนเดียว แต่เจคและคาร์ล  
ต่างก็รู้ว่าภาระในการเก็บกวาดหลังจากหมาขับถ่ายตกที่ใคร โดยเฉพาะคาร์ล  
ที่น่าจะรู้ซึ่งกว่าใคร อีกอย่างตอนนี้พวกเขายังอยู่ในบ้านเช่า ชีวิตยังห่างไกลมาก  
จากคำว่าลงหลักปักฐาน หมาอาจจะทำให้ชีวิตครอบครัวกลับเป็นปกติสุขอีกครั้ง  
หรืออาจจะไม่ใช่ก็ได้ บ่อยครั้งที่เจคตรึงตรองปัญหาที่ว่าในช่วงเช้าของวัน  
ความจริงก็คือเขาอยากเลี้ยงหมามากที่สุด

หลังจากอาบน้ำเร็วๆ เสร็จเรียบร้อย เจคแต่งตัวในห้องนอนแขกแคบๆ  
ที่เขากับคาร์ลใช้เป็นห้องเก็บเสื้อผ้า ทุกห้องในบ้านกระจัดกระจาย หลังนี้ล้วนแต่

เล็กจ้อย ไม่มีอะไรมั่นคงถาวรสักอย่าง เพอร์นิเจอร์เหมือนของบริจาคและ  
สินค้าจากตลาดนัดวังกองรวมๆ กัน วันหนึ่งทุกชิ้นจะต้องถูกโยนทิ้งถ้า  
ทุกอย่างเป็นไปตามที่หวังไว้ เจคไม่อยากจะยอมรับว่าแทบไม่มีอะไรเป็นไปตาม  
ความคาดหวัง การฟ้องร้องบริษัทประกันภัยจมน้ำปลั๊กอยู่ในชั้นการพิจารณา  
รับฟ้องของศาล และดูจะสิ้นหวัง เจคยื่นเรื่องฟ้องหลังจากมีคำพิพากษาคดี  
เฮลีย์ออกมาหกเดือนขณะที่เขากำลังปลื้มปิติและมั่นใจเต็มอก บริษัท  
ประกันภัยล้าสมัยไปถึงศาลหลังเล่นเกมเขาแบบนั้น ถ้าคราวหน้าเขาได้ไปยื่น  
ต่อหน้าลูกขุนในฟอर्टเคาน์ตีละก็ เขาจะโน้มน้าวอีกฝ่ายได้อีกครั้งแน่ๆ

แต่อารมณ์ผยองและความทะนงตัวเหือดหายไป เมื่อเจคกับคาร์ลา  
ตระหนักว่าพวกเขาทำประกันไว้ต่ำกว่าที่ควร บ้านที่เหลือเพียงซากบนที่ดิน  
ว่างเปล่าและเคลื่อนด้วยเศษไม้ร่วงอยู่ห่างไปแค่สี่ช่วงถนนหนึ่ง คุณนาย  
พิกเคิลเพื่อนบ้านของพวกเขาคอยดูแลอยู่ แต่ไม่มีอะไรให้ดูแลมากนัก  
ดูเหมือนเพื่อนบ้านแถวนั้นกำลังรอให้บ้านแสนสวยหลังใหม่ผุดขึ้นมา และ  
รอให้ครอบครัวบริแกนซ์ย้ายกลับเข้าไปอยู่ที่นั่นอีกครั้ง

เจคยอมเข้าไปในห้องยัมนา จู๊ปแก้มลูก และดิงผ้าห่มคลุมสูงขึ้น  
อีกหน่อย ยัมนาอายุเจ็ดขวบแล้ว แกคือลูกคนเดียวของเขากับคาร์ลาและจะ  
ไม่มีลูกคนอื่นอีก แกเรียนอยู่เกรดสองที่โรงเรียนประถมแคลนตัน ในห้องเรียน  
ตรงหัวมุมถัดจากห้องที่แม่ของแกเป็นครูชั้นอนุบาล

เขา กดปุ่มเครื่องต้มกาแฟในห้องครัวและนั่งมองมันจนเริ่มมีเสียง  
โครกคราก จากนั้นเปิดกระเปาะเอกสาร ตะป็นกึ่งอัตโนมัติขนาด 9 มม.  
ในกระเปาะ ก่อนยัดแฟ้มจำนวนหนึ่งใส่เข้าไป เขาเริ่มชินกับการพกปืนติดตัว  
แม้เป็นเรื่องที่ทำให้เขาเศร้าใจก็ตาม เขาจะใช้ชีวิตเป็นปกติได้ยังไงในเมื่อต้อง  
พกปืนตลอดเวลา แต่ปืนคือสิ่งจำเป็นเมื่อคนพวกนั้นเผาบ้านเขาหลังจาก  
ที่พยายามวางระเบิด โทรศัพท์มาข่มขู่ภรรยาของเขา บุกเข้ามาเผาไม้กางเขน  
บนสนามหน้าบ้านเขา ซ้อมสามเเลขาของเขาจนหมดสติและเสียชีวิตในเวลา  
ต่อมา ชุ่มยิงเขาแต่ดันพลาดไปโดนทหารรักษาการณ์ คุณความให้หวาดกลัว  
ระหว่างการพิจารณาคดี แกมยังคุกคามไม่เลิกหลังจากคดีจบไปนานแล้ว

ขณะนี้คนร้ายสี่คนถูกตัดสินโทษจำคุก สามคนอยู่ในเรือนจำของรัฐบาลกลาง อีกหนึ่งคนอยู่ในเรือนจำพาร์ชแมน แต่สี่คนเท่านั้น เจคเตือนตัวเองตลอดเวลา ป่านี้น่าจะมีมากกว่าสิบคนถูกลงโทษ ออซซีและบรรดาผู้นำคนผิดในแคนส์ก็รู้สึกเช่นเดียวกัน เจคโทรไปสอบถามความคืบหน้าในการสอบสวนที่เอฟบีไออย่างน้อยสัปดาห์ละครั้ง ผ่านไปสามปีทางเอฟบีไอโทรกลับมาน้อยครั้งมาก เขาจึงใช้วิธีเขียนจดหมายและเก็บสำเนาใส่แฟ้มจนล้นลิ้นชักในที่ทำงาน

แต่สี่คน...เขารู้ชื่อพวกมันอีกหลายคน แต่ทุกคนเป็นแค่ผู้ต้องสงสัยอย่างน้อยก็ในความคิดของเจค บางคนย้ายไปอยู่ที่อื่น บางคนยังป่วนเปียนอยู่แถวนี้ ทุกคนอยู่นอกคุกและใช้ชีวิตเป็นปกติราวกับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น เพราะเหตุนี้เขาจึงต้องพกปืนที่มีใบอนุญาตถูกต้อง ในกระเป๋ามีหนึ่งกระบอก ในรถหนึ่งกระบอก ในห้องทำงานสองกระบอก และที่อื่นๆ อีกหลายกระบอก ปืนไรเฟิลล่าสัตว์ของเขาอดวายในกองเพลิง แต่เจคกำลังสะสมชุดใหม่อย่างช้าๆ

เขาก้าวออกไปที่เหลียงก่ออิฐเล็กๆ แล้วสูดอากาศเย็นเยือกเต็มปอด รถสายตรวจของฟอร์ตแคนส์คันหนึ่งจอดอยู่บนถนนหน้าบ้าน ลูอิส ทักผู้ช่วยนายอำเภอที่เข้าเวรกะดึกนั่งอยู่หลังพวงมาลัย ภารกิจหลักของเจ้าตัวคือประจำการอยู่ในชุมชนแห่งนี้ตลอดทั้งคืน และต้องมาจอดใกล้ๆ ตู้รับจดหมายหน้าบ้านเจคเวลา 05.45 น. ทุกเช้าวันจันทร์ถึงวันเสาร์ รอให้คุณบริแกนซ์เดินออกมาโบกมือทักทายที่เหลียง ทักโบกมือตอบ เท่ากับว่าครอบครัวบริแกนซ์มีชีวิตรอตปลอดภัยอีกหนึ่งคืน

ตราบไต้ยังเป็นนายอำเภอของฟอร์ตแคนส์ อย่างน้อยก็อีกสามปี ข้างหน้าหรืออาจจะนานกว่านั้น ออซซีและทุกคนในสำนักงานนายอำเภอยินดีปกป้องเจคและครอบครัวทุกวิถีทาง เจครับทำคดีคาร์ล ลี เฮลีย์และทุ่มเททำงานอย่างซื่อสัตย์เพื่อคำตอบแทนอันน้อยนิด เขาทิ้งหลบกระสุน เปิกเฉยกับคำขู่ฆ่า และสูญเสียแทบทุกอย่างก่อนศาลตัดสินให้ลูกความของเขาพ้นผิด

เหตุการณ์ครั้งนั้นยังเป็นเรื่องโจษจันกันอยู่ในฟอรัคเคาน์ตี ออซซีจึงให้ความสำคัญกับการปกป้องอีกฝ่ายในระดับสูงสุด

หักออกรถก่อนขับวนรอบช่วงถนนและกลับมาใหม่หลังจากเจคออกจากบ้านไปสองสามนาที่ เขาจะเฝ้าอยู่หน้าบ้านเจคจนเห็นแสงไฟในครัว และรู้ว่าคาร์ลาตื่นแล้ว

รถสีแดงที่เจคขับคือรถซาบหนึ่งในสองคันของฟอรัคเคาน์ตี มันวิ่งมาแล้วกว่าสามแสนกิโลเมตร ถึงเวลาต้องเปลี่ยนเป็นรุ่นใหม่แต่เขายังไม่มีทุนทรัพย์พอ ครั้งหนึ่งการใช้รถนำเข้าเคยเป็นความคิดที่เจ๋งมาก แต่ตอนนี้ค่าซ่อมบำรุงมหาโหดจริงๆ ตัวแทนจำหน่ายใกล้ที่สุดอยู่ที่เมืองเมมฟิส ห่างไปหนึ่งชั่วโมง ดังนั้นการเอารถไปเข้าศูนย์แต่ละครั้งจึงกินเวลาครึ่งก่อนวันและมีค่าใช้จ่ายหนึ่งพันดอลลาร์ เจคทำใจแล้วว่าที่จะใช้รถอเมริกันและคิดเรื่องนี้ทุกเช้าตอนบิตดูญแจสตาร์ทเครื่อง เขากลับหายใจทุกครั้งที่ได้ยินเสียงสตาร์ทติตๆ ดับๆ กว่าเครื่องยนต์จะทำงาน มันสตาร์ทติตทุกครั้ง แต่ระยะสองสามสัปดาห์ที่ผ่านมาเจคสังเกตว่าใช้เวลานานขึ้นและต้องบิตดูญแจซ้ำอีกหนึ่งหรือสองครั้ง นั่นคือกลางบอกรเหตุที่แสดงว่ากำลังจะเกิดเรื่องไม่สู้ดีเร็วๆ นี้ ความระแวงทำให้พานได้ยินเสียงอื่นๆ รวมทั้งเสียงลั่น เขาหมั่นตรวจสอบสภาพยางทุกเส้นวันเว้นวันเพราะดอกยางซักจะบางลงทุกที

เขาถอยรถไปที่ถนนคัลเบิร์ตห่างจากถนนอดัมส์และที่ดินว่างเปล่าของพวกเขาในช่วงถนน แต่เห็นชัดว่าเป็นย่านที่เจริญน้อยกว่า บ้านหลังถัดไปเป็นบ้านเช่าเหมือนกัน แต่บ้านที่เรียงรายบนสองฟากฝั่งของถนนอดัมส์ล้วนเป็นบ้านเก่าแก่ ใหญ่โตโอ้อ่า และมีเอกลักษณ์กว่าแถวนี้ บ้านเรือนบนถนนคัลเบิร์ตลักษณะเป็นกล่องสี่เหลี่ยมสไตล์บ้านชนบทหลากหลายรูปแบบที่สร้างขึ้นก่อนเทศบาลจะเคร่งครัดกับการแบ่งเขต

แม้คาร์ลาจะไม่พูดอะไรมาก แต่เจครู้ว่าเธอพร้อมจะย้ายไปอยู่ที่อื่นตลอดเวลา

อันที่จริงพวกเขาเคยคุยกันเรื่องย้ายบ้านและการไปจากเมืองแคลนตันโดยไม่หวนกลับมาอีก คดีเฮลีย์ผ่านไปสามปีแล้ว แต่ความก้าวร้าวในอาชีวะ

ยังคงห่างไกล หากโชคชะตากำหนดให้เจตต้องดิ้นรนบนเส้นทางสายอาชีพอย่างยาวนาน ทำไมเขาไม่ลองไปดินที่อื่นดูบ้างละ คาร์ลาสอนหนังสือในโรงเรียนไหนก็ได้ทั้งนั้น แน่แน่นอนว่าทั้งคู่จะพบกับชีวิตดีๆ ที่ไม่ต้องระวังตัวและไม่ต้องพกวอาวุธตลอดเวลา คนผิวดำในฟอร์ตเคาน์ตียกย่องนับถือเจตก็จริง แต่มีคนผิวขาวจำนวนไม่น้อยที่เกลียดชังเขา มีหน้าซ้ำยังมีพวกบ้าบิ่นเสนอหน้าปะปนอยู่อีกต่างหาก ในทางกลับกัน การใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางมิตรสหายมากมายที่นี่ก็ให้ความรู้สึกปลอดภัยในระดับหนึ่งด้วยเช่นกัน เพราะบรรดาเพื่อนบ้านคอยจับตาเฝ้าระวังยวดยานบนถนนและสังเกตรถยนต์รวมทั้งรถกระบะแปลกๆ ตลอดเวลา ตำรวจในเมืองและพวกผู้ช่วยนายอำเภอประจำเคาน์ตีต่างรู้ดีว่าความปลอดภัยของคนในครอบครัวบริแกนซ์ถือเป็นเรื่องสำคัญที่สุด

เจตกับคาร์ลาไม่มีวันย้ายไปจากที่นี่แน่ แต่บางครั้งการเล่นเกมเรา-อยาก-จะ-ไป-อยู่-ที่-ไหนก็สนุกดีเหมือนกัน มันเป็นแค่เกมเท่านั้นเพราะเจตรู้ว่าความจริงที่แสนเจ็บปวดก็คือไม่มีวันที่เขาจะทำตัวกลมกลืนกับสำนักงานใหญ่ๆ ในเมืองใหญ่ได้เลย และไม่มีทางที่เขาจะหาเมืองเล็กๆ ซึ่งยังไม่ล้นปรี่ด้วยทนายทิวกระหายได้อีกด้วย เขามองเห็นอนาคตตัวเองชัดเจนและยอมรับในสิ่งที่เห็น เพียงแต่ว่าเขาจำเป็นต้องหาเงินใช้บ้างเท่านั้น

เขาขับรถผ่านที่ดินว่างเปล่าผืนนั้นบนถนนอดัมส์หลวงพิมพ์สาปแช่งไอ้พวกซี้ซลาดที่จุดไฟเผาบ้านของเขา ทั้งยังเพินหาคำพูดเหมาะๆ ก่นประณามบริษัทประกันภัยก่อนเร่งความเร็วพุ่งผ่านไป เขาเลี้ยวเข้าถนนเจฟเฟอร์สันตามด้วยถนนวอชิงตันซึ่งทอดจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตกทางด้านเหนือของจัตุรัสแคลนตัน สำนักงานของเขาอยู่บนถนนวอชิงตันตรงข้ามอาคารศาลอันโอ่อ่า เขาจอดรถตรงจุดเดียวกับที่จอดตอน 06.00 น. ทุกวัน เพราะช่วงเวลานั้นมีที่จอดรถให้เลือกเยอะมาก บรรยายาศิริบริเวณจัตุรัสจะเงียบสงบไปอีกสองชั่วโมง จนกว่าที่ทำการศาล ร้านค้า และสำนักงานต่างๆ โดยรอบจะเปิดทำการ

แต่ในร้านกาแฟคับคั่งด้วยกรรมกร ชาวไร่ และพวกผู้ช่วยนายอำเภอ ตอนที่เจคเดินเอื่อยเข้าไปพร้อมกับกล่าวอรุณสวัสดิ์ เขาเป็นคนเดียวที่ใส่เสื้อนอกผูกเนกไทเช่นเดียวกับทุกวัน อีกหนึ่งชั่วโมงหลังจากนี้พวกคนทำงานออฟฟิศจะไปรวมตัวกันที่ร้านที่ชอปบี้เพื่อคุยโขมงเรื่องอัตราดอกเบี้ยและการเมืองทั่วโลก ในขณะที่ลูกค้าของร้านกาแฟแห่งนี้คุยกันเรื่องตกลาออเมริกันฟุตบอล และการเมืองท้องถิ่น เจคคือหนึ่งในผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านน้อยคนที่เข้ามาให้บริการร้านนี้ เพราะเขาชอบผูกมิตร ไม่มีหระกับเสียงตฉินินทา และอหยาัยดี นอกจากนี้เขายังยินดีให้คำแนะนำด้านกฎหมายอย่างง่าย ๆ โดยไม่คิดค่าบริการเมื่อนายช่างหรือคนขับรถบรรทุกเจอเรื่องเดือดร้อน

เขาแขวนเสื้อนอกไว้ข้างผนังและพบว่ามี้เก๊าอ้าวางที่โต๊ะของผู้ช่วยนายอำเภอมาร์แชลล์ เพรเทอร์ สองวันก่อนหน้านั้นทิมโอล มิสส์ของมหาวิทยาลัยมิสซิสซิปปีแพ้ทีมจอร์เจียสามทัชดาวน มันจึงกลายเป็นประเด็นร้อนที่ทุกคนพูดถึง สาวพรราวเสน่ห์สวยสะดุดตาชื่อเดลล์รินกาแพ้ให้พลางเหวี่ยงสะโพกอวบอั้นชนเขา มันคือกิจวัตรทุกเช้าตลอดทกว้นในหนึ่งลัปดาห์ผ่านไปไม่กี่นาทีเธอก็ยกอาหารที่เขาสั่งมาเสิร์ฟ ได้แก่ ขนมปังโฮลวีตบั้งจ๊ากข้าวโพด และแยมสตรอเบอร์รี่เหมือนกันทุกว้น

ขณะที่เจคเหาะซอสทาบาาสโกโล้จ๊ากข้าวโพด เพรเทอร์ก็พูดขึ้นว่า “นี่เจค คุณเคยรู้จ๊ากเซท ฮับบาร์ดหรือเปล่า”

“ไม่เคยเจอหน้ากัน” เจคตอบและเหลือบมองหน้าอีกฝ่ายสองสามครั้ง “แต่เคยไต่ยีนชื่อเขาลักหนึ่งหรือสองครั้งนี่แหละ เขามีบ้านอยู่ในเมืองพาลมึรา ไม่ใช่เธอ”

“ใช่แล้ว” เพรเทอร์เคียวไล่กรอกขณะที่เจคจิบกาแฟ

เจครอฟังแล้วพูดว่า “น่าจะมีเรื่องร้ายเกิดขึ้นกับเซท ฮับบาร์ดสินะ เพราะคุณพูดถึงเขาเหมือนเป็นอดีตไปแล้ว”

“ผมพูดอะไรเธอ” เพรเทอร์ย้อนถาม ผู้ช่วยนายอำเภอคนนี้มีนิสัยน่ารักาญ ชอบถามเรื่องยาก ๆ เสียงดังลั่นระหว่างกินอาหารช้าแล้วเงียบไป

ฉะนั้น เขารู้รายละเอียดทุกอย่างเกี่ยวกับเรื่องร้ายๆ ที่เกิดขึ้น แต่มักจะหยิ่งแข็ง  
ดูว่ามีใครรู้อะไรเพิ่มเติมหรือเปล่า

“คุณใช้คำพูดในรูปอดีต คุณถามว่าผมเคยรู้จักเขาไหม ไม่ได้ถามว่า  
ผมรู้จักเขาหรือเปล่า” ซึ่งเป็นคำถามที่ชี้ให้เห็นว่าเขายังมีชีวิตอยู่ จริงไหม”

“คงอย่างนั้นมั้ง”

“ถ้าฉันมันเกิดอะไรขึ้นเหรือ” เจคถาม

แอนดี้ เฟอร์ นายช่างของโชว์รูมรถเซฟโรเลตพูดเสียงดังว่า “เขาฆ่า  
ตัวตายเมื่อวาน มีคนไปเจอเขาห้อยต่องแต่งจากต้นไม้”

“แถมทั้งจดหมายไว้พร้อมสรรพ” เดลล์เสริมขณะโฉบเข้ามาพร้อม  
หม้อกาแฟ ร้านแห่งนี้เปิดให้บริการมาหนึ่งชั่วโมงแล้ว จึงไม่ต้องสงสัยว่าเดลล์  
รู้เรื่องที่เซท ฮับบาร์ดตายจากไปดีพอเท่ากับทุกคน

“โอเค ในจดหมายบอกว่าไงเหรือ” เจคถามเรียบๆ

“บอกไม่ได้จ๊ะ ที่รัก” เธอทำเสียงเจ้อยแจ้ว “มันเป็นเรื่องระหว่างฉัน  
กับเซท”

“คุณไม่รู้จักเซทซะหน่อย” เพรเทอร์แย้ง

เดลล์คือหญิงสูงวัยปากจัดที่สุดในเมือง เธอบอกว่า “ครั้งหนึ่งฉันกับ  
เซทเคยรักกัน หรืออาจจะสองครั้ง จำไม่ค่อยได้”

“หลายครั้งมากสินะ” เพรเทอร์วิจารณ์

“ใช่ แต่คุณไม่มีวันได้เข้าใจผู้ชายคนนั้นหรอก” เธอตอบ

“เนี่ยนะจำไม่ได้” เพรเทอร์สวน เรียกเสียงหัวเราะจากคนแถวนั้น  
เล็กน้อย

“จดหมายนั้นอยู่ที่ไหนเหรือ” เจคถาม พยายามวกกลับไปคุยเรื่องเดิม

เพรเทอร์ยัดแผนคักคำโตใส่ปากเคี้ยวพักใหญ่ก่อนตอบ “อยู่บนโต๊ะ  
ในครัวที่บ้านเขา ตอนนี้อยู่ที่ออสซี ยังสืบหาข้อเท็จจริงอยู่แต่ไม่ได้เรื่องอะไร  
เท่าไร ดูเหมือนเมื่อวานฮับบาร์ดจะไปโบสถ์ ทำทางดูปกติดี จากนั้นเขาก็  
ขับรถไปเอาบันไดกับเชือกที่บ้านแล้วจัดการปลิดชีวิตตัวเอง คนงานไปเห็น